

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivy Zemanové ve věci

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinné: **M. K.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

o návrhu povinné na zastavení exekuce pro 2 826 Kč s příslušenstvím,
k odvolání oprávněné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 19. srpna 2020, č. j. 35 EXE 3036/2014 – 39,

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinné náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 1 936 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Petra Němce.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně exekuci zastavil (výrok I.). Oprávněné uložil povinnost uhradit pověřené soudní exekutorce Mgr. Marcela Petrošové, Exekutorský úřad Břeclav, na náhradu nákladů exekuce částku 7 865 Kč, a to do 3 dnů od právní moci usnesení (výrok II.). Oprávněné uložil povinnost uhradit povinné náhradu nákladů řízení ve výši 1 936 Kč k rukám právního zástupce, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok III.).
2. Konstatoval, že opatřením Obvodního soudu pro Prahu 3 č. j. 35 EXE 3036/2014-9 ze dne 5. 9. 2014 byla Mgr. Marcela Petrošová, soudní exekutor Exekutorského úřadu Břeclav, pověřena vedením exekuce k vymození povinnosti uložené povinné ve prospěch oprávněné, a to na základě rozhodčího nálezu, který vydala JUDr. Eva Vaňková pod č. j. Va 44-225/2012-10 dne 10. 5. 2013.
3. Povinná se návrhem ze dne 20. 3. 2020 domáhala odkladu a zastavení exekuce, který odůvodnila tak, že s oprávněnou uzavřely dne 10. 4. 2008 dohodu o uznání dluhu č. xxx se splátkovým kalendářem (dále jen „dohoda“), jejíž součástí byla Smluvní ujednání, v nichž byla sjednána rozhodčí doložka. Namítá absolutní neplatnost dohody pro rozpor s dobrými mravy dle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“). S oprávněnou uzavřela smlouvu o revolvingové půjčce č. xxx, ze které vznikl neuhrazený závazek ve výši 62 575 Kč (jistina 27 000 Kč, smluvní pokuty 33 975 Kč a rozhodčí poplatek 1 600 Kč). Závazek ke dni shora definované dohody činil 30 075 Kč, při podpisu dohody byla uhrazena částka 2 000 Kč v hotovosti, dluh tedy činil 28 075 Kč. K dlužné částce 28 075 Kč oprávněná přičetla částku 7 518 Kč jako smluvní pokutu, která byla sjednána v bodě 4.1 smluvních ujednání dohody a měla být splatná, pokud povinná neuhradí závazek do 3 dnů od podpisu dohody celou dlužnou částku. Pokuta tak byla přičtena k částce 28 075 Kč, celkem tedy 35 593 Kč splatné v 7 měsíčních splátkách po 5 090 Kč.

Další sankce byly sjednány v ustanovení 6 smluvních ujednání. Dle bodu 7.1 smluvních ujednání byl dluh navíc zajištěn vlastní blankosměnkou bez protestu. Účelem dohody však nebylo splatit dluh ve 3 dnech, nýbrž uzavření splátkového kalendáře, nicméně oprávněná si dohodou o uznání dluhu a splátkovém kalendáři uměle navýšila dluh a vytvořila si ideální podmínky pro rozhodčí řízení (uzavření rozhodčí doložky). Neměla by důvod uzavírat dohodu o splacení závazku do 3 dnů, jednoduše by dluh prostě zaplatila a další smluvní ujednání by nebylo potřeba. Oprávněná s vědomím, že povinná nebyla schopna splácet původní závazek dle původně sjednaných pravidel, pouze využila tíživého postavení povinné a její snahy oddálit vymáhání dluhu a uzavřela tak pro povinnou značně nevýhodnou dohodu. Oprávněná tím získala větší zajištění dluhu, jednodušší postup pro případ nesplnění dluhu a současně dluh navýšila o 25 % (částka 7 518 Kč). Právní ochrany nemůže požívat jednání oprávněné, která vnutila povinné nesplnitelný závazek, jehož jediným cílem bylo přičtení smluvní pokuty a další zvýhodnění oprávněné. Povinná dále odkázala na závěry Ústavního soudu ČR v nálezu sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2016 a nálezu sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014 a dále na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2017 sp. zn. 20 Cdo 2897/2017.

4. Námitku neplatnosti rozhodčí doložky povinná odůvodnila tak, že rozhodčí doložka byla skryta malým písmem v příložených smluvních ujednáních k dohodě. Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013 judikoval, že takto skrytá rozhodčí doložka je neplatná, neboť takto zásadní ujednání má být obsaženo v samotné smlouvě. Rozhodčí doložka a výběr rozhodců s ní nebyl nijak prodiskutován, neměla možnost se k ní vyjádřit (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 ze dne 1. 3. 2016 a usnesení sp. zn. 30 Cdo 2401/2014 ze dne 16. 7. 2014). Současně namítla ekonomickou provázanost rozhodců na oprávněné, když ti pro oprávněnou rozhodují tisíce případů ročně a jsou tak na příjmu od ní závislí. Další námitkou je zjevná nespravedlnost, kdy odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012 sp. zn. I. ÚS 199/11. Projednávaná věc splňuje Ústavním soudem shodné prvky s předmětnou věcí. Rozhodčí doložka je přímo navázána na dohodu a tvořily spolu účelový konstrukt zajišťující nemravné obohacení oprávněné, tedy je neplatná i sjednaná rozhodčí doložka a rozhodčí nálezy je tak nicotný, neboť byl vydán rozhodcem, který k tomu neměl pravomoc. Zavinění zastavení exekuce spatřuje výhradně na straně oprávněné, když právě oprávněná v exekuci uplatnila nezpůsobilý exekuční titul (k tomu nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 402/2014 ze dne 14. 5. 2014).
5. Oprávněná k návrhu povinné uvedla, že smlouva o revolvingové půjčce č. xxx byla s povinnou uzavřena dne 28. 10. 2004, sjednaná výše půjčky byla 54 000 Kč a povinná se zavázala ji splatit v 12 měsíčních splátkách ve výši 4 500 Kč. Dále byla sjednána odměna za poskytnutí revolvingu ve výši 11 880 Kč. Povinná nesplnila dluh dle sjednaných pravidel řádně a včas, oprávněná proto uplatnila smluvní pokutu dne 19. 10. 2012 ve výši 2 826 Kč. Dohoda byla uzavřena dne 10. 4. 2008, povinná svým podpisem souhlasila se sjednaným postupem. Považuje námitku neplatnosti rozhodčí doložky z důvodu jejího sjednání ve smluvních podmínkách za neopodstatněnou. Podle judikatury Ústavního soudu ČR, dle níž si musí být smluvní strany vědomy své odpovědnosti ve smluvních vztazích a nemohou smlouvy uzavírat a později namítat jejich neplatnost dle své vlastní vůle. Zásada *pacta sunt servanda* nesmí být pouštěna ze zřetele. Na základě dohody měla povinná možnost dluh splatit ve splátkách, takový způsob splacení však nedodržela, oprávněná uplatnila věc v nalézacím řízení. Nelze tak k tíži oprávněné přičítat, že trvá na splacení své pohledávky. Sjednaná dohoda je platná, stejně tak v ní sjednaná rozhodčí doložka. Exekuce je tak vedena na základě platného exekučního titulu, kterým je rozhodčí nálezy. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, na který odkazuje povinná, není na předmětnou věc příslušný, když v tomto případě sice je rozhodčí doložka obsažena ve smluvních ujednáních, ale ty jsou uvedeny na zadní straně uzavírané dohody, kdy o tom byla i povinná v textu dohody informována. Přezkum exekučního titulu v exekučním řízení je zvýšenou ochranou spotřebitelů, zvláště pak exekuční soudy věcně přezkouvávají exekuční titul, zejména rozhodčí nálezy, k čemuž však nemají

svěřenou pravomoc. Takový postup není z hlediska morálního a výchovného žádoucí. Účastník, kterému svědčí exekuční titul, důvodně předpokládá, že jej bude moci uplatnit v řízení vykonávacím, a to bez obavy, že správnost rozhodnutí bude v exekučním řízení přezkoumávána. Své úvahy pak oprávněná rozvedla včetně poukazů na judikaturu jak v odstavci 3 napadeného usnesení uvedeno. K požadavku náhrady nákladů řízení oprávněná uvedla, že v případě, že soud přistoupí k zastavení exekuce, měl by využít ustanovení § 150 o. s. ř.

6. Vzhledem k nesouhlasu oprávněné se zastavením exekuce postoupil soudní exekutor věc k rozhodnutí exekučnímu soudu a uvedl, že se zastavením exekuce nesouhlasí.
7. Soud I. stupně uzavřel, že povinná se domáhá zastavení exekuce s tím, že exekuční titul byl vydán na základě neplatné rozhodčí doložky, čímž se stává nezpůsobilým exekučním titulem, tedy odkázala na splnění podmínek pro zastavení exekuce dle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., kdy výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. K pravomoci exekučního soudu věcně přezkoumávat rozhodčí nálezy jako exekuční tituly uvedl, že v otázce, zda jsou exekuční soudy povinny v již souvislosti s rozhodováním o nařízení exekuce na základě rozhodčího nálezu zkoumat platnost rozhodčí doložky, došlo k posunu judikatury, když Ústavní soud v nálezu III. ÚS 1624/12 vyslovil závěr, že kromě vlastní existence rozhodčí doložky či rozhodčí smlouvy je exekuční soud již při nařízení exekuce povinen zkoumat i případy, kdy rozhodčí doložka sice uzavřena byla, ale je neplatná. I v takovém případě jde dle názoru Ústavního soudu o otázku pravomoci rozhodce. Obdobný názor vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 4709/12. Dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1380/15 ze dne 25. 2. 2019 „lze procesu výkonu rozhodnutí podrobit pouze některé exekuční tituly, a to ty, jež nejsou zatíženy žádnou vadou. Pokud lze na exekuční titul nahlížet jako na vadný, nelze jej vykonat.“
8. Z rozhodčího spisu rozhodce JUDr. Evy Vaňkové bylo zjištěno, že mezi oprávněnou a povinnou došlo dne 10. 4. 2008 k uzavření Dohody o uznání dluhu č. xxx se splátkovým kalendářem (dále jen „dohoda“), jejíž součástí jsou Smluvní ujednání 15/02/2008 (dále jen „smluvní ujednání“). Součástí smluvních ujednání byla rozhodčí doložka (čl. 9), dle které „se smluvní strany dohodly, že pravomoc k řešení veškerých sporů o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly z této Dohody nebo v návaznosti na ni, má dle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení v jednoinstančním písemném rozhodčím řízení samostatně kterýkoliv z těchto rozhodců, kterému kterákoli ze smluvních stran doručí žalobu. Rozhodčí řízení se bude konat v sídle rozhodců. Rozhodci pro tento účel jsou: JUDr. Eva Vaňková, advokát zapsaný v České advokátní komoře (...), Mgr. Marek Landsmann, advokát zapsaný v České advokátní komoře pod č. 4375, IČO 66239532, se sídlem na adrese Náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice. Pro případ, že žádný z výše uvedených rozhodců nebude ochoten nebo nebude moci funkci rozhodce přijmout či vykonávat, dohodly se smluvní strany na tomto náhradním způsobu určení rozhodce. Jediný rozhodce bude určen věřitelem ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou.“ Při izolovaném přezkoumání samotného znění rozhodčí doložky dospěl k závěru, že rozhodčí doložka jako taková je v souladu s relevantní právní úpravou, když rozhodci jsou určeni transparentním způsobem. Problematicky se může jevit skutečnost, že rozhodčí doložka je obsažena ve smluvních ujednáních, které sice tvoří nedílnou součást dohody (dle včleňovací klauzule), avšak jsou vytištěna na zadní straně dohody malým písmem, kde není připojen podpis povinné. V pochybnostech však musí ten, kdo se jich dovolává, prokázat, že byly ke smlouvě připojeny anebo že byly druhé straně známy.
9. Soud I. stupně vzal z doložených listin za prokázané, že rozhodčí doložka byla sice obsažena ve smluvních ujednáních mimo hlavní text dohody, nicméně smluvní ujednání byla k dohodě přiložena, když jsou vytištěna na zadní straně dohody, a povinná tak zjevně měla možnost se s obsahem smluvních podmínek seznámit.
10. K námitce povinné, že sama dohoda je absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy podle ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „starý občanský zákoník“), soud I. stupně

vyšel z toho, že mezi oprávněnou a povinnou došlo k uzavření shora specifikované dohody o uznání dluhu se splátkovým kalendářem. Již ze samotného označení dohody a současně z jasně zřetelných pohnutek povinné, kterými byla vedena k uzavření předmětné dohody, lze dovodit, že povinná se tímto krokem snažila vyřešit problematickou situaci se splácením poskytnuté půjčky, a to právě formou splátkového kalendáře. Motivací povinné uzavřít současně dohodu o uznání dluhu obsahující rozhodčí doložku, tedy učinit úkon optimalizující postavení oprávněné při vymáhání dluhu, zjevně bylo právě sjednání splátkového kalendáře, jehož logickým dopadem je, že namísto okamžité splatnosti celého dluhu bude plněno ve splátkách. Z jednání povinné je zřejmé, že tato byla motivována uzavřít splátkový kalendář právě z důvodu, že neměla možnost uhradit aktuální dluh v době uzavírání dohody jednorázově. Splátkový kalendář byl v dohodě skutečně sjednán, současně však bylo v bodě 3.1 smluvních ujednání sjednáno, že se povinná zavazuje provést úhradu závazku, jak je definován v dohodě, v termínu max. 3 pracovních dnů ode dne podpisu. Dále pak v bodě 4.1 smluvních ujednání byla sjednána smluvní pokuta pro případ, nedojde-li k úhradě celého dluhu ve lhůtě dle bodu 3.1, tedy do 3 pracovních dnů. Smluvní pokuta byla sjednána ve výši 7 518 Kč. Ze zjištěných skutečností je zřejmé, že povinná nebyla srozuměna s účelem dohody - navýšením dluhu, nesplatí-li dluh jako celek do 3 pracovních dnů od uzavření splátkového kalendáře, a z povahy věci ani s takovou skutečností být srozuměna nemohla.

11. Povinná uzavírala dohodu v pozici spotřebitele, kdy oprávněná vystupovala z pozice podnikatele znalého daného oboru. Ochrana spotřebitele je upravena v zákoně č. 634/1992 Sb., zákon o ochraně spotřebitele (dále jen „ZOS“). Dohoda byla uzavřena dne 10. 4. 2008, jednání podnikatele – oprávněné se tak posuzuje dle ZOS ve znění účinném do 3. 9. 2009. Oprávněná s povinnou uzavřela dohodu o splátkovém kalendáři, do které připojila klauzuli, dle které nedojde-li ke splnění celého dluhu do 3 pracovních dnů od uzavření této dohody, bude povinné účtována smluvní pokuta představující cca 25 % dlužné částky. Spojit dohodu o splátkovém kalendáři se sankcí vážící se k bezodkladnému splnění dluhu stojí v rozporu s principem existence institutu typu splátkového kalendáře. Principem splátkového kalendáře je umožnit dlužníkovi rozložení platby zpravidla do několika po sobě jdoucích splátkách za situace, kdy dlužník není schopen uhradit dluh vcelku. Popsaná praktika oprávněné se tak jeví nejen rozporná (srov. protichůdná ustanovení smluvních ujednání), ale ve světle následujícího postupu oprávněné jako účelová a zneužívající dominantního postavení.
12. Ze zjištěných skutečností z rozhodčího spisu a vyjádření stran sporu soud I. stupně uzavřel, že oprávněná využila tíživé situace povinné, kdy s povinnou, která byla motivována vzhledem ke své finanční situaci uzavřít splátkový kalendář, uzavřela dohodu, jejíž součástí sice splátkový kalendář je, nicméně současně navyšuje dlužnou částku téměř o 1/4 dluhu za, vzhledem k povaze institutu splátkového kalendáře, nepřiměřených podmínek jdoucích přímo proti smyslu splátkového kalendáře.
13. Co se týče námitky oprávněné, že povinná byla během rozhodčího řízení nečinná, tudíž jí nemůže být poskytována ochrana v řízení exekucím, soud I. stupně odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012, dle kterého: „Účastník rozhodčího řízení nesmí být negativně dotčen rozhodčím nálezem, s jehož vydáním formou rozhodčí smlouvy nebo doložky dopředu nesouhlasil, a to ani tehdy, pokud byl v průběhu rozhodčího řízení pasivní a námitku nedostatku pravomoci rozhodce nenamítl.“ Povinná sice nenamítala nedostatek pravomoci rozhodce v průběhu rozhodčího řízení, nicméně taková skutečnost teď nemůže být vykládána k její tíži.
14. S ohledem na zásadu, že na právní jednání se má hledět spíše jako na platné, nikoli neplatné, soud I. stupně posuzoval míru zásahu jednotlivých ujednání do sféry povinné a dospěl k závěru, že dohoda o uznání dluhu č. xxx se splátkovým kalendářem ze dne 10. 4. 2008 je pro rozpor s dobrými mravy zakotvenými v ust. § 39 starého občanského zákoníku a zásadou ochrany slabší strany (spotřebitele) absolutně neplatná. Oprávněná uzavírala dohodu za účelem, se kterým povinná nebyla srozuměna, přičemž oprávněná zneužila pozice povinné jakožto slabší strany. Právní posouzení se odvíjí od zjevného a logického rozporu obsahu uzavřené dohody

a v ní nepřehledně zakotvených protichůdných ustanovení. Tento listinný důkaz je nezpochybnitelný žádným dalším případným dokazováním a soud jej vnímá jako rozhodný.

15. Ústavní soud dále v nálezu sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014 uvedl, že „důvod, pro který nelze nařídit exekuci na podkladě rozhodčího nálezu, může spočívat i v tom, že ačkoli určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavněprávním deficitem, je pro rozpor s dobrými mravy neplatná smlouva o úvěru, do níž je rozhodčí doložka vtělena.“
16. Vzhledem k tomu, že soud I. stupně shledal dohodu o uznání dluhu se splátkovým kalendářem, na kterou je přímo navázána rozhodčí doložka, za absolutně neplatnou, nezbylo mu než uzavřít, že rozhodčí nálezn byl vydán rozhodcem, který k tomu neměl pravomoc, v důsledku čehož se tak jedná o nicotný právní akt.
17. V předmětné věci byla rovněž sepsána a oprávněně předána blankosměnka, což dle uvedeného naplňuje znaky nepřiměřené zneužívající podmínky ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3575/2017 ze dne 20. 2. 2019, neboť věřitel tímto vyvolal značnou nerovnováhu v postavení účastníků právního vztahu, když dluh v původní výši 54 000 Kč, z kterého byla v době sepsu dohody již polovina uhrazena, zajistil a utvrdil jak rozhodčí doložkou, tak dále blankosměnkou, smluvní pokutou a uznáním dluhu. Dále rovněž ze samotného znění rozhodčí doložky je zřejmé, že povinný neměl faktickou možnost ovlivnit výběr rozhodce, neboť ti jsou stanoveni pevně ve smlouvě formulářového typu a soudu je navíc z úřední činnosti známo, že oprávněná opakovaně využívá služby stejných rozhodců.
18. Protože dohoda byla sjednána neplatně, od čehož se odvíjí rovněž neplatnost rozhodčí doložky, exekuční řízení je tak stíženo vadou nedostatku pravomoci rozhodce, který vydal exekuční titul – rozhodčí nálezn, který je tak nicotným právním aktem a ke kterému nemůže být v tomto ani v žádném jiném případě přihlíženo, exekuční soud exekuci v souladu s ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavil.
19. Ohledně nákladů vyšel soud I. stupně z toho, že dle ust. § 89 věta první zák. č. 120/2001 Sb. (e.ř.), dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, kdo zastavení zavinil. Za situace, kdy nebylo shledáno zavinění za zastavení exekuce na straně povinné, je namíste uložit povinnost k náhradě nákladů exekuce oprávněné, která podala exekuční návrh na základě nezpůsobilého exekučního titulu - rozhodčího nálezu. O nákladech exekuce rozhodl dle ust. § 90 e.ř. Při rozhodování o nákladech exekuce soud vycházel z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění ke dni zahájení exekuce (dále jen „ex. tarif“). Důvody a výši pak soud I. stupně podrobně uvedl v odstavcích 40 až 54 odůvodnění napadeného usnesení.
20. Proti tomuto usnesení podala v zákonné lhůtě odvolání oprávněná. Namítla k tvrzené neplatnosti rozhodčí doložky, že tvrzení ohledně zakomponování rozhodčí doložky do špatně čitelných smluvních ujednání, vč. skrytosti rozhodčí doložky v nich uvedené a z toho důvodu způsobující neplatnost dohody o uznání dluhu č. xxx, považuje za neopodstatněné, vzhledem k jasné daným parametrům dohody o uznání dluhu č. xxx (včetně přináležejících smluvních ujednání), kterou povinná uzavřela dne 10. 4. 2008 a následně stvrdila svým podpisem. Byť je pak rozhodčí doložka součástí smluvních ujednání, je zapotřebí připomenout, že smluvní ujednání tvoří nedílnou součást dohody o uznání dluhu. Navíc, dohoda o uznání dluhu je koncipována tak, že se jedná o list formátu A4, přičemž na první straně jsou údaje týkající se parametrů dohody a na druhé straně jsou obchodní podmínky. Takováto rozhodčí doložka nemůže být považována za neplatně sjednanou. Povinná byla srozuměna i s obsahem Smluvních ujednání, které jsou bezpodmínečnou součástí Dohody o uznání dluhu č. xxx a v této Dohodě je přímo uvedeno, v části „Součástí dohody“, že: „*Nedílnou součástí této Dohody jsou Smluvní ujednání uvedená na zadní straně tohoto listu*“. Povinná měla před uzavřením dohody dostatek časového prostoru k tomu, aby se se smluvními ujednáními seznámila, což ostatně stvrdila i svým podpisem pod dohodu. I když je spotřebitelům přiznána vyšší právní

ochrana pro jejich fakticky slabší postavení, nedochází tím k úplnému potlačení zásady *vigilantibus iura scripta sunt*. Nelze pojmát ochranu spotřebitele jako nejvyšší právní princip, který je možné aplikovat zcela neomezeně. Dle judikatury Ústavního soudu ČR, smluvní strany si musí být vědomy své odpovědnosti ve smluvních vztazích a nemohou smlouvy uzavírat a později namítat jejich neplatnost dle své vlastní vůle (k tomu nálezy Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 3900/12, ze dne 28. 2. 2013 a nálezy Ústavního soudu ČR, sp. zn. I. ÚS 557/05, ze dne 24. 7. 2007). Ke stejnému závěru se přiklání i judikatura Nejvyššího soudu ČR, např. v usnesení ze dne 1. 7. 2009, sp. zn. 28 Cdo 5361/2008, nebo v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. 33 Odo 938/2004. Nečinnost osoby při uzavírání smluv jistě nemůže být zaměňována s legalizací práva nečíst smlouvy, resp. nezajímat se o dohodnutý obsah svých smluvních závazků a určovat jejich obsah podle svých subjektivních představ. Nelze strany v rámci negociačního procesu zbavit veškeré odpovědnosti za negociační proces; to by odporovalo konceptu způsobilosti smluvní strany k právním úkonům. Zásada *pacta sunt servanda* nesmí být pouštěna ze zřetele. Předmětná Dohoda o uznání dluhu č. xxx je v celém svém rozsahu platná, a to vč. smluvních ujednání a rozhodčí doložky v nich obsažené a strany v celém svém rozsahu zavazuje, když byla takto smluvními stranami uzavřena. Exekuce je tak vedena na základě platného exekučního titulu, kterým je rozhodčí nálezy č. j. Va 44 - 225/2012 - 10 vydaný rozhodcem JUDr. Evou Vaňkovou, který nabyl právní moci a je vykonatelný. Ze strany povinné nebylo žádným způsobem prokázáno, že by zde byly natolik extrémní skutečnosti, či okolnosti, podle nichž by bylo možné dojít k závěru, že dohoda o uznání dluhu společně s rozhodčí doložkou jako celek by byly v kolizi s dobrými mravy, resp. s principy na ochranu spotřebitele. S ohledem na výše uvedené proto oprávněná navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že exekuce vedená na majetek povinné se nezastavuje a návrh povinné se v celém rozsahu zamítá.

21. Povinná se k odvolání vyjádřila tak, že považuje usnesení ohledně nutnosti zastavení exekuce za správné a v souladu s judikaturou, když souhlasí s tím, že rozhodčí doložka je absolutně neplatná pro přičení se dobrým mravům. Svě závěry opírá zejména o nálezy Ústavního soudu, a to o nálezy sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014, nálezy sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012 a rovněž o usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 3631/2015 ze dne 1. 3. 2016. Zdůrazňuje, že se nejedná o věcný přezkum správnosti rozhodčího nálezu, ale posouzení pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu, k čemuž odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2897/2017 ze dne 16. 10. 2017. V souladu s uvedeným je také usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018 ze dne 6. 11. 2018, kde Nejvyšší soud mimo jiné uvedl: „*I přesto, že neplatnost smlouvy hlavní sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005) a ani neplatnost rozhodčí smlouvy není v daném případě odvoditelná ze samotného jejího obsahu, nelze opomenout uvážit, zda obojí ve svém celku (jak obsahově, tak procedurálním) není postiženo kolizí se zde rozhodnými „dobrými mravy“, resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele (coby „slabší strany“).*“ Účelem Dohody v tomto případě nebylo očekávání, že povinný dluh splatí do 3 dnů a smluvní pokuta se neuplatní, jakož i vytvořit podmínky pro oprávněnost vzniku smluvní pokuty. Vznikla tak dohoda na splátkách původní pohledávky zvýšené o nově stanovenou smluvní pokutu. Smluvní pokuta tak měla ve skutečnosti charakter poplatku za dohodu o uznání dluhu a splátkový kalendář. Ostatně samotné označení smlouvy jako „Dohoda o uznání dluhu č. xxx se splátkovým kalendářem“ značí, že oprávněná vycházela z toho, že jde o dohodu o splátkovém kalendáři a nikoliv o dohodu, že dluh bude splacen ve 3 dnech, ale už zcela jasně předjímal, že nastoupí splátkový kalendář, tedy že bude uplatněna i vysoká smluvní pokuta vzhledem k výši dluhu, tj. 7.518 Kč. Celá Dohoda měla jen zlepšit postavení oprávněné pro „případné“ vymáhání dluhu. Ve skutečnosti bylo téměř jisté, že k vymáhání dluhu dojde. Dohoda předložená povinné je zjevně poškozující a směřuje k poškození klienta – povinné, takže se mohou plně aplikovat závěry Ústavního soudu publikované například v nálezu sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012, jakož i nálezu sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014. Dohoda je tak neplatná dle ustanovení § 39 OZ. Poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2017 sp. zn. 20 Cdo 2897/2017, ve kterém uvedl, že se v takovém případě nejedná o věcný přezkum, když konstatoval:

„V souvislosti s uzavíráním úvěrových smluv však Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2016, s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. III. ÚS 4084/12... uvedl, že z pohledu závěrů Ústavního soudu se nejedná o věcný přezkum rozhodčího nálezu. Nicméně pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná (a proto je neplatná rozhodčí smlouva a není dána pravomoc rozhodce) ve smyslu citovaných nálezu Ústavního soudu, je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to s pomocí kritérií judikaturou Nejvyššího soudu vytyčených ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod.“ Názor Nejvyššího soudu uvedený v tomto usnesení lze použít i pro Dohodu. Povinná tak apeluje na odvolací soud, aby neposkytoval ochranu subjektům, které zjevně poškozují práva svých klientů, když takové ochrany je možné dostat i v exekučním řízení. Povinná má nadto, na rozdíl od soudu prvního stupně za to, že Rozhodčí doložka byla v daném případě skryta malým písmem v příložených obchodních podmínkách k Dohodě (byť na zadní straně samotné Dohody), a tyto jsou v textu pro oko spotřebitele značně nepřehledné, když povinná ani nebyla seznámena s tím, co rozhodčí doložka je a jaké jsou důsledky jejího sjednání. Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013 judikoval, že takto skrytá rozhodčí doložka je neplatná, neboť takto zásadní smluvní ujednání, jako je rozhodčí doložka, má být obsaženo v samotné spotřebitelské smlouvě. Povinná má za to, že umístění rozhodčí doložky dané činilo značně nepřehledné a rozhodčí doložka byla psána drobným písmem, čímž byla orientace v textu pro spotřebitele obtížná. Nejvyšší soud i s odkazem na své usnesení ze dne 16. 7. 2014 sp. zn. 30 Cdo 2401/2014 vyjádřil názor, že za dané situace, kdy se jedná o formulářovou rozhodčí smlouvu či doložku, je nezbytné, aby soudy zkoumaly i okolnosti jejich uzavření z hlediska dobrých mravů. Pokud jde o indicie, které podporují závěr o ekonomické provázanosti rozhodce s oprávněnou a způsob ustanovení rozhodce, tak upozorňuje, že rozhodkyně Vaňková ničeho neúčtovala na rozhodčím poplatku a rozhodčí činnost vykonávala zadarmo. Pokud tedy jde o zkoumání vztahů mezi oprávněnou a rozhodkyní o ekonomické provázanosti, tak nově ze zkoumání těchto vztahů vychází, že to není tak, že by oprávněná štedře platila rozhodce, ale že rozhodci štedře dotovali oprávněnou. Povinná tak má za to, že vyvrátila veškeré nesprávné argumenty oprávněné, a to přílehlavými odkazy na judikaturu a navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení potvrdil a přiznal povinné náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem.

22. Následně oprávněná doplnila svou argumentaci tak, že je možné přihlídnout k závěru Ústavního soudu, podle kterého „ten, kdo se staví k uplatňování svých práv s neomluvitelnou lhostejností, nemůže s úspěchem požadovat ochranu těchto svých práv“ (viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05, publikované pod č. 1/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Rozhodnutí soudu prvního stupně ohledně přiznání nákladů řízení povinné považuje za rozhodnutí chybné a nespravedlivé, neboť jednak vůbec nezohledňuje jednání povinné a ani nevychází z již celkem ustálené praxe Ústavního soudu ČR, která uvádí, že v takovýchto případech, tj. kdy dojde k zastavení exekuce pro neplatnost exekučního titulu (ačkoli oprávněný nesouhlasí s tím, že by byl exekuční titul neplatný), by mělo dojít k aplikaci § 150 o. s. ř. K tomu odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ČR: I. ÚS 300/19 z 21. 5. 2019, III. ÚS 3859/18 z 6. 8. 2019, III. ÚS 3921/18 z 6. 8. 2019, I. ÚS 1542/19 ze dne 26. 6. 2019, IV. ÚS 4031/18 ze dne 14. 6. 2019, II. ÚS 17/19 ze dne 2. 4. 2019 a IV. ÚS 2606/17 ze dne 31. 8. 2018.
23. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené usnesení včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 254 odst. 8 o. s. ř.), a podané odvolání neshledal opodstatněným. Věc projednal podle § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 211 o.s.ř. v nepřítomnosti omluvené oprávněné.
24. Při exekuci se pro exekuční řízení použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li zákon jinak (§ 52 odsat.1 zák. č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů, dále jen “ex. řád“.
25. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. bude výkon rozhodnutí zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiná důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

26. Podle § 39 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.
27. Odvolání vychází z obecných premis včetně odkazů na judikaturu, tato argumentace už byla snášena před soudem I. stupně a ten se s ní vypořádal správně, když uzavřel, že uvedená dohoda o uznání dluhu č. xxx se splátkovým kalendářem z 10. 4. 2008 byla sjednána neplatně, od čehož se rovněž odvíjí neplatnost rozhodčí doložky a exekuční řízení je tak zatíženo vadou nedostatku pravomoci rozhodce, který vydal exekuční titul. Podkladový rozhodčí nález, je tak nicotným právním aktem, ke kterému nemůže být v tomto ani v žádném jiném řízení přihlíženo. Exekuční soud proto exekuci správně zastavil. Odvolací soud v podstatě může na precizní odůvodnění usnesení soudu I. stupně odkázat, když se ztotožňuje s hodnocením doložky a zejména s hodnocením dohody o splátkovém kalendáři, tak jak ho provedl. Přitom má za to shodně se soudem I. stupně, že dohoda je bez jakýchkoliv pochyb nemravná, tedy rozporná s § 39 občanského zákoníku. Není možné na straně jedné uzavřít dohodu o splátkovém kalendáři, vymezit splátky, uvést smluvní pokutu, aniž by bylo zřejmé v úvodu dohody, čeho se má týkat, a pak jí definovat v podmínkách, které jsou v zásadě nepřehledné, nejsou nějak rozděleny na oddíly a současně ujednat ve čl. 3.1, že úhradu závazku je třeba provést do 3 dnů ode dne podpisu této dohody. Pokud jde o smluvní pokutu, v podstatě, když ta smlouva se čte, tak u smluvní pokuty je jenom uvedeno v závorce 12. Asi každý by předpokládal, že 12 odkazuje na nějaký článek 12 v podmínkách, tady ovšem žádný článek 12 není, naopak až vzadu dole je, že čísla uvedená v závorce se vztahují k údajům uvedeným na straně č. 1. V případě pokuty se pak uvádí, že v případě prodlení závazků dle této dohody je dlužník povinen zaplatit věřiteli smluvní pokutu ve výši v závorce 12 a to zase zpětně odkazuje na úvodní stranu, takže to je naprosto nepřehledné a bez jakýchkoliv pochyb nemravné. Proto odvolací soud napadené usnesení s odkazem na veškerou judikaturu, kterou soud I. stupně použil a která je zvláštní, takže je třeba z této vycházet, a nikoliv z těch obecných premis, na které stále opakovaně poukazuje strana oprávněná, shledal správným.
28. Pokud jde o ekonomickou stránku exekutora, v daném případě odvolací soud si je vědom toho, že už byla vznášena před soudem I. stupně, teď opětovně před odvolacím soudem, ale vzhledem ke všem okolnostem má za to, že v této věci je nadbytečné se touto záležitostí zabývat, neboť v posuzovaném případě je neplatnost dohody o uznání dluhu pro rozpor s dobrými mravy zcela bez pochyby evidentní.
29. S ohledem na výše uvedené odvolací soud potvrdil usnesení soudu I. stupně dle § 219 o. s. ř. jako věcně správné, včetně správných výroku o nákladech exekuce a o nákladech řízení, který lze odůvodnit dle § 271 o. s. ř. a § 89 a § 90 e. ř. Lze souhlasit se soudem I. stupně, že to byla oprávněná, která nezachovala při podání návrhu dostatečnou pečlivost a obezřetnost, když návrh podala na základě nezpůsobilého exekučního titulu – rozhodčího nálezu. V exekuci pokračovala a jejímu zastavení se bránila, ačkoli již znala poslední judikaturu Ústavního a Nejvyššího soudu. Byla to též oprávněná, která formulovala dohoda o uznání dluhu č. xxx se splátkovým kalendářem z 10. 4. 2008. Odkazy oprávněné na rozhodnutí Ústavního soudu nejsou případné, neboť Ústavní soud přezkoumává výroky o nákladech řízení pouze z hlediska jejich ústavnosti, zda jsou řádně odůvodněné a jak intenzivně zasáhly do práv stěžovatelů. Namítaná rozhodnutí jsou navíc vydána ve formě usnesení, která nejsou pro soudy precedenčně závazná.
30. O náhradě nákladů odvolacího řízení mezi účastníky navzájem rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř. Oprávněná byla v odvolacím řízení procesně neúspěšná, je proto povinna nahradit povinné náklady řízení. Náklady na právní zastoupení jsou ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif - AT), ve znění účinném k datu zahájení exekučního řízení, paušální náhrada hotových výdajů a mimosmluvní odměna za úkony právní služby. Dle § 8 odst. 1 AT při určení tarifní hodnoty se nepřihlíží k příslušenství, ledaže by bylo požadováno jako samostatný nárok. Vymáhaná jistina pohledávky včetně nákladů nalézacího řízení je tedy dle ust. § 7 bod 5, § 8 odst. 1 AT stanovena částkou 2 826 Kč, kdy sazba činí 1 000 Kč za jeden úkon právní služby. Dle ust. §

11 odst. 2 písm. e) AT, jde-li o výkon rozhodnutí, náleží mimosmluvní odměna pouze ve výši jedné poloviny sazby, a to za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za sepsání písemného podání nebo návrhu. Dále dle § 13 odst. 4 AT náleží právnímu zástupci povinné náhrada hotových výdajů za každý úkon právní služby ve výši 300 Kč. Právní zástupce povinné provedl ve věci celkem 2 úkony právní služby – vyjádření k odvolání a účasti na jednání odvolacího soudu, tedy mu na základě § 7 bod 5 za použití § 8 odst. 1, a za použití § 11 odst. 2 písm. e) AT náleží 2 x 500 Kč, dále dle § 13 odst. 3 AT celkem 2 režijní paušály ve výši 300 Kč, a dále DPH ve výši 21% ze součtu uvedených položek, tj. 1 936 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 26. ledna 2021

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu